

Solveigs fristed: Tunet med tre hus er selvbygd, og Solveig elsker når sola skinner på husveggene i osp. Da glitrer de.

Purrrr!

MITT FRISTED:

KAFFE PÅ TRAMMEN

Når det koker over på hjemmebane, tar Solveig turen til Kvinesdal for å sette over kaffen.

TEKST: Hilde Tobro FOTO: Gry B. Traaen

Vi er på vei ut til havet for å treffe Solveig A. Egeland (46) på hennes fristed, da det tikker inn en melding. «Vil dere heller komme til mitt virkelige fristed? Det er mitt aller helligste og jeg hadde tenkt å holde det litt hemmelig, men jeg filosoferte i nattetimene og har kommet til at lykken ligger jo i å dele.» Vi blinker av fra hav og horisont og kjører til skogs, innover svingete veier mot Kvinesdal. Det skal vise seg at Solveigs fristeder har noe helt spesielt til felles. Noe som står Solveigs hjerte nært. Noe som leiligheten hennes i Fredrikstad mangler.

FRISTED OG HYTTER

I et bratt, bølget åkerlandskap, blant steingjerder og skog, ligger tre små hus på et tun. Veggene av osp blinker som sølv når sola skinner, og det ser ut som bygningene har stått her i flere hundre år. Men

det er Solveig selv som har bygd dem. Og der er hun. Sammen med elghundvalpen sin kommer hun smilende mot oss.

– Dette er et fristed hvor alle mine verk egentlig springer ut fra, sier hun.

Solveig er kunstner og arealplanlegger, med flere omtalte hytteprosjekter bak seg. Bitte små hytter, små fargerike elskovsreder på 4–9 m² med navn som «Nyperosa» og «Håpet». Hytter lagd av havets søppel. Og hytter som omfavner trærne. Hun vil at vi tenker over vårt eget forbruk, og hvor mye vi egentlig trenger.

– Hvor stor må ei hytte være for å nyte en kopp kaffe på trappa? spør hun.

KAFFESTUND

Og det er nettopp en trapp med utsikt til naturen, hun mangler i bygården i Fredrikstad. Men det har hun ➔

HVEM: Solveig Egeland (46)
BOR: I en liten bygårdsleilighet
fra 1939 i Fredrikstad.
FRISTED: Tun med selvbygde
småhus i Kvinesdal.
ARBEID: Kulturrådgiver hos biskopen,
hytte/kunstprosjekter.
HJEMMESIDE: solveigegeland.no

Kaffestund i Kvinesdal: Solveig Egeland slår opp dørene til uthuset og nyter en kaffe på trappa. Fargen på innsiden av døren har hun blandet selv og kaller den nyperosa.

Ut på tur: Noe av det første Solveig og Peggy Sue gjør når de kommer til Kvinesdal, er å gå tur i skogen.

“Det er her jeg henter både hvile og inspirasjon, og jeg kommer hit så ofte jeg kan.”

her. Hun har flere å velge mellom, robuste steintrapper alle sammen. Tre av dem har utsikt til tunet, og fra en annen kan du legge blikket langt uti skogen. Den minste av dem er trappa til uthuset. Solveig lukker opp de smale doble tredørene, og en knall rosafarge kommer til syne.

– Jeg måtte bare male innsiden av døra i denne nyperosefargen jeg har blandet, man blir jo så glad av den!

Hun setter seg ned på steinhella.

– Det er her jeg henter både hvile og inspirasjon, og

jeg kommer hit så ofte jeg kan, sier hun. Solveig bodde her i ti år, før hun flyttet østover. Der startet hun i ny jobb, som kulturrådgiver hos biskopen. Men hun kan kjøre langt for noen stille dager med landliv, natur og kaffe på trammen.

– Går det raskt tar kjøreturen seks timer, men i går tok det fjorten.

UT Å GÅ

Etter en trappeomvisning, foreslår hun en skogstur. Hun legger oldemors små steingodskopper i en liten sekk, heller rykende, varm kaffe på en termos og smører lefser med spekeskinke. Støvler har hun til alle, dem får hun ikke nok av.

– Jeg tenker så mye bedre når jeg går, sier hun på vei nedover jordet. Ferden går innover i granskogen, på traktorveier og opp bratte lier til en gammel furuskog. Lyngen slynger seg i lilla, brunt og oransje innover og venter på at snøen skal pakke den inn i hvitt. Eneste lyden her er fra støvler mot bløt jordbunn. Og jevnlig «svoosj» fra tyttebær-tuer som bøyer seg for en ivrig hundekropp.

Solveig stopper opp, lener seg mot et tre, strekker ut armene og holder rundt det. Smiler.

– Jeg har så respekt for trær. Så deilig det er å hvile panna mot et tre.

Hun legger hodet bakover og legger blikket et sted der oppe.

– De ligner jo mennesker, røttene er beina, sevja er blodårene og krona er hodet.

ALENEREDD

Vi finner et vakkert sted med utsikt. Solveig finner fram kaffekoppene og fyller dem til randen.

– Jeg tror verden hadde vært et bedre sted om folk var mer alene, sier hun ettertenksomt. Men folk er aleneredde. Det er kanskje en universell redsel. Jeg har også kjent på den. Hun blir stille.

– For å møte frykten, reiser jeg alene på fjellet og overnatter i et gammelt hus, uten vann eller strøm. Det er jo mye gøyere å dra med andre, strikke, skravle og drikke vin. Men det er så sunt å være et døgn alene. Alle de dypeste tankene mine, og de beste kreative ideene kommer da. Jeg er så redd, så redd. Frykter både mørket og meg selv, det å være helt alene. Men når sola står opp neste

Rotgrønnsakssuppe: Når mørket går ned over grantagget fjell, blaffer stearinlyset på kjøkkenbordet til Solveig over denne rotgrønnsakssuppa. Lagd på øyemål, proppfull av næring, vinterstemning og kjærlighet til enkel, ren mat uten fiks fakseri.

Solveigs vintersuppe

DU TRENGER:

- Sjalottløk
- Hvitløk
- Chili
- Søtpotet
- Poteter
- Gulrøtter
- Pastinakk
- Persillerot
- Sellerirot

SLIK GJØR DU:

Skrell, hakk og surr løk og chili i meierismør og salt i en kjele. Rotgrønnsakene skrelles, skjæres i små biter og has oppi. Tilsett litt mel, vann, smak til med havsalt og pepper. Kok til grønnsakene er møre. Mos med en stavmikser til det blir en glatt, fyldig suppe. Nytes med urtedyrss og et snøhvitt rømmeøye i midten.

På hjertet: Solveig har en kontorbygning på tunet, og av og til låner niesen i nabohuset og hennes venninner den store tavla.

Alenetid: Mens bålet knitrer ute i hagen, koser Solveig seg med en bok inne. Skal hun virkelig være helt alene, drar hun til en strømløs hytte på fjellet.

Tid for bål: Klokket er seks, men det er bekmørkt. Solveig tenner et stort bål i hagen og lysende gnister spraker i stillheten.

” For å møte frykten, reiser jeg på fjellet og overnatter i et gammelt hus, uten vann og strøm. ”

morgen, så er det som jeg er født på ny. En vidunderlig følelse.

Valpen Peggy Sue borer snuten ned i våt mose.

– I valpeoppdragelse handler mye om å eksponere valpen for ting du vil den skal bli trygg på, mens den ennå er liten, som bilkjøring, båtliv og sånne ting. Kanskje det også er sånn med oss? At vi må eksponeres for ro i tidlig alder?

For Solveig er den hellige morgenstund noe hun har med seg fra barndomshjemmet.

– Pappa var så god på å nyte morgenen. Han sto opp klokka 05-06, satte seg i lenestolen og bare kikket ut av vinduet. Ingen radio, ingen avis, bare satt der og så ut på naturen. Jeg fikk også sitte der med han, under stolbeina. Ingen av oss pratet. Kanskje han sa «se et rådyr», også var vi stille igjen. Det var noe der, noe jeg forsto, gleden over den roen.

RO-RETREAT

Vi begynner på hjemveien og Solveig forteller om et nytt prosjekt som modnes i henne.

– En ladestasjon for travle mennesker. Et sted som kan ta imot dem som ikke har et eget fristed, sier hun.

Dette har jobbet i henne i over fem år. Det kom som en sterk visjon.

– Alle mine tidligere prosjekter går på en måte opp i en høyere enhet i dette retreatet, forklarer hun. Jeg ser for meg et fantastisk fristed nær naturen, et vakkert bygg som inneholder ro, filosofi, musikkterapi, god sunn mat, umiddelbar nærhet til natur, hvor det jobber leger og fagfolk. Konseptet er faktisk ferdig utviklet med hjelp av de fremste på fagfeltet, tomte ligger der, jeg venter egentlig bare på den rette investoren.

– Åh, kjenn den lufta! Er det ikke deilig? Dette er antioksidanter for sjela.

Mørket smyger seg rundt oss, grantrærne lager et tagget, sort girlander i horisonten. Snart skal vi brenne et stort bål i hagen, se små gnistrer fly som oransje ildfluer i lufta, spise varm suppe, nyte stekt lyr med tyttebærstrøssel og se blått bli til svart i kjøkkenvinduet.

E-POST: kamille@egmont.com